

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PETI ODDELEK

SKLEP

Pritožba št. 14889/08
Luka MARGUČ
proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) je 15. januarja 2013 kot senat v sestavi:

Mark Villiger, *predsednik*,
Angelika Nußberger,
Boštjan M. Zupančič,
Ann Power - Forde,
Ganna Yudkivska,
Helena Jäderblom,
Aleš Pejchal, *sodniki*,

in Claudia Westerdiek, *sodna tajnica oddelka*,

ob upoštevanju navedene pritožbe, vložene 21. marca 2008,
ob upoštevanju stališč tožene vlade in stališč, ki jih je v odgovor
predložil pritožnik,
po posvetovanju sklenilo:

DEJSTVA

Pritožnik Luka Marguč je slovenski državljan, rojen leta 1984, in živi v Slovenskih Konjicah. Pred Sodiščem ga je zastopal L. Poljanec iz Slovenske Bistrice.

Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopala T. Mihelič Žitko, državna pravobranilka.

A. Okoliščine zadeve

V nadaljevanju so povzete okoliščine zadeve, ki sta jih predložili stranki.

24. aprila 2006 je pritožnik vozil avto blizu Zreč, ko je policist z lasersko napravo za merjenje hitrosti ugotovil njegovo hitrost 67 km/h. Omejitev hitrosti je bila 50 km/h. Ko je pritožnik ustavil vozilo in ga je policist obvestil o hitrosti vožnje, je pripravil tudi standardno poročilo z navedbo datuma, ure in kraja merjenja hitrosti, pa tudi zabeležene rezultate in specifikacije same naprave. Pritožniku je bilo izročeno obvestilo s pozivom k predložitvi pisne izjave v zvezi s prekrškom v petih dneh.

28. aprila 2006 je pritožnik predložil svojo izjavo, v kateri je zahteval, da se mu dajo pisna dokazila o načinu merjenja, merilni napravi in usposobljenosti policistov za uporabo naprave. Pritožil se je tudi, da bi moral imeti samo sodnik pristojnost za odreditev globe in ne policija ter da je pet dni premalo časa za pripravo obrambe.

27. junija je policija iz Slovenskih Konjic izdala prekrškovno odločbo. Ugotovljeno je bilo, da je pritožnik storil prekršek zaradi prekoračitve omejitve hitrosti, naložena pa mu je bila globa v višini približno 125 EUR in ena kazenska točka. Odločba je navajala, da je policist, ki je uporabil merilno napravo, strokovno usposobljen za ta namen, in tudi identifikacijsko številko naprave, uporabljene pri pritožniku. Ta je bil še opozorjen, da bo policija zahtevala sodni nalog za odreditev uklonilnega zapora zaradi morebitnega neplačila globe. Na koncu je bilo pritožniku naloženo plačilo stroškov postopka v višini 60 EUR.

10. julija 2006 je pritožnik vložil zahtevo za preizkus odločbe, ki se glasi:

"Obrazložitev zahteve:

Moja zahteva temelji na načelu predpostavke nedolžnosti po 7. členu Zakona o prekrških in 3., 26., 27. in 29. členu ustave.

Obrazložitev

7. člen Zakona o prekrških se glasi:

Kdor je obdolžen prekrška, velja za nedolžnega, dokler njegova odgovornost ni ugotovljena s pravnomočno odločbo.

Enako določa ustava v 27. členu. V mojem primeru pravnomočna odločba ni bila izdana in zato izvršitev odločbe ni mogoča.

Policija ne more in ne bi smela biti prekrškovni organ (glej 3. člen Ustave Republike Slovenije). Vaša odločba je zato s pravnega vidika nična. Po 23. členu ustave lahko o storitvi kaznivega dejanja odloča samo sodnik.

Postavljanje roka za vložitev pritožbe ali zahteve za preizkus odločbe ni združljivo z 29. členom ustave. Jasno bi moralo biti navedeno, ali gre za delovne ali koledarske dneve. Primeren čas bi bil trideset dni in bi se moral nanašati na koledarske dneve, saj tudi država potrebuje trideset dni, da pošlje dokumente, za katere se zaprosi.

Obdolžujete me prekrška, ki ni jasno naveden ali opisan, in njegovih posledic, o katerih niste predložili nikakršnega dokaza. Kot državljanu mi ni treba poznati členov in odstavkov Zakona o varnosti cestnega prometa. Na vsak način pa ne razumem, česa sem obdolžen. Morali bi predložiti dokaze o posledicah. Trdim, da sem vozil v skladu

s (prometnimi) predpisi. Tožnik mora predložiti natančna materialna ali pisna dokazila, zato prosim, da:

- predložite dokumente o merilni napravi in vrstah načina meritve za pridobivanje dokazov, ki jih kot standardni postopek zahteva zakon (atesti, zapisniki o meritvah, sodna odločba, da se lahko izsledki, pridobljeni s to napravo, uporabljajo kot dokaz);
- predložite sodno odločbo, da se lahko izsledki, pridobljeni s to napravo ali s tem načinom merjenja ali pridobivanja dokazov, uporabljajo kot dokaz na sodišču;
- predložite dokumente, ki dokazujejo, da je oseba, ki je upravljala merilno napravo, pooblaščen in preverjeno usposobljena za izvajanje meritev ali za uporabo tega načina;
- predložite dokaze o materialni ali drugi škodi zaradi očitane prekrška;
- ugotovitve policije niso dokaz.

Odločbo je izdala in podpisala pooblaščen oseba, 23. člen ustave pa določa, da lahko odloča samo sodnik.

Sprašujem:

- Ali je oseba zaposlena na Ministrstvu za pravosodje?
- Ali je zaključila tečaj pravnega izobraževanja?
- Ali je opravila sodniški izpit?
- Ali je sodnik?

Če oseba ne izpolnjuje zgoraj navedenih pogojev, njena dejanja niso v skladu s 23. členom ustave. Ker policija spada v izvršno vejo oblasti (3. člen ustave), ne more in ne sme nalagati kazni ali delovati kot prekrškovni organ, saj to ni predvideno z ustavo.

29. člen ustave jasno določa postopek za obtožbe. Ker dosedanji postopek ni bil skladen z ustavo, vas moram spomniti na njen 26. člen.

Ker gre v tej zadevi tudi za kršitev temeljnih človekovih pravic in svoboščin, prosim, da se moja zahteva dobro preuči.

ZAHTEVA

Predlagam, da se odločba razveljavi."

17. avgusta 2006 je Okrajno sodišče v Slovenskih Konjicah izdalo sodbo, s katero je zavrnilo zahtevo za sodno varstvo kot neutemeljeno. Ugotovilo je, da policijski prekrškovni postopek ni kršil ustrezne zakonodaje, in predvsem, da je policist pravilno ugotovil dejstva. Sodišče se je sklicevalo na: (i) potrdilo, ki je dokazovalo, da je zadevni policist opravil ustrezno strokovno usposabljanje za uporabo laserske naprave; in (ii) potrditev slovenskega Urada za meroslovje, da je vrsta zadevne naprave skladna z ustreznimi tehničnimi zahtevami. Sodba je vsebovala obvestilo pritožniku, da jo lahko izpodbija v pritožbi, in to je res vložil. Navedel je, da ni imel dovolj časa najti si zagovornika in da so bile kršene njegove ustavne pravice.

16. marca 2007 je Višje sodišče v Celju zavrnilo pritožnikovo pritožbo zaradi neutemeljenosti. Tako je sodba z dne 17. avgusta 2006 tega dne postala pravomočna. Odločitev Višjega sodišča v Celju je bila pritožniku vročena 4. aprila 2007.

20. aprila 2007 je pritožnik vložil ustavno pritožbo, v kateri je zatrjeval kršitev jamstev poštenega sojenja in predvsem trdil, da bi morala biti globa

izrečena v sodnem in ne policijskem prekrškovnem postopku. Ustavno sodišče je 24. septembra 2007 zavrglo pritožbo in se pri tem sklicevalo na tretjo točko prvega odstavka 55. b člena Zakona o ustavnem sodišču v povezavi s četrto točko drugega odstavka 55. a člena tega zakona. Odločba je bila pritožniku vročena 28. septembra 2007.

Medtem se je 4. aprila 2007 pritožnik ponovno pritožil zoper sodbo Okrajnega sodišča v Slovenskih Konjicah z dne 17. avgusta 2006, čeprav tako pravno sredstvo ni bilo več mogoče. Sodišče je to drugo pritožbo 3. julija 2007 zavrglo. Pritožnik se je pritožil, njegovo pritožbo pa je Višje sodišče v Celju zavrnilo 31. avgusta 2007. Ponovna ustavna pritožba je bila zavrnjena 5. novembra 2009.

7. maja 2008 je Policijska uprava Celje obvestila pritožnika, da je vložila predlog za zaporni nalog zaradi neplačila globe.

28. maja 2008 je Okrajno sodišče v Slovenskih Konjicah izdalo odredbo za zaporni nalog zaradi tožnikovega neplačila. Pritožnik je bil tudi obveščen, da lahko zaprosi za zamenjavo kazni z delom v korist skupnosti do dne začetka nastopa uklonilnega zapora.

Pritožnik je vložil ugovor, v katerem je med drugim zatrjeval, da policija ni ustrezen organ za odreditev globe, ker je del izvršne veje oblasti, in da so bile v policijskem postopku kršene njegove pravice do obrambe. Okrajno sodišče je 7. julija 2008 ta ugovor zavrnilo ter ugotovilo, da je policijska odločba o odredbi uklonilnega zapora postala izvršljiva 13. julija 2007, in pojasnilo, da je bil namen postopka za uvedbo ukrepa uklonilnega zapora izvršba plačila globe in da sodišče zato ni moglo upoštevati pritožnikovih navedb o vprašanjih, ki so povezana s samo storitvijo prekrška, ki so bila predmet presoje v prvem postopku.

Višje sodišče v Celju je pritožnikovo pritožbo proti prej omenjeni odločbi zavrnilo 2. septembra 2008. Ugotovilo je, da je bila pritožba neutemeljena, in pojasnilo, da bi moral pritožnik med drugim predložiti dejstva in dokaze, kakršna so zdravniška potrdila, da bi dokazal, zakaj zaporna kazen ne bi bila ustrezna.

10. oktobra 2008 je pritožnik vložil ustavno pritožbo, ki je bila 20. oktobra 2008 zavržena iz istega razloga kot v prvem sklopu postopkov.

2. decembra 2008 je Policijska uprava Celje obvestila Okrajno sodišče v Slovenskih Konjicah, da je bila globa plačana in da zato želi umakniti predlog uklonilni zapor.

B. Upoštevana domača zakonodaja in praksa

Glede ustreznih določb Zakona o prekrških (v nadaljnjem besedilu: ZP, Uradni list, št. 7/2003) glej *Suhadolc proti Sloveniji* (dec.), št. 57655/08, 17. maj 2011. V skladu z ZP se obsojena oseba lahko zapre, če ne plača celotne globe. Kazen lahko traja do plačila globe, vendar nikakor ne več kot 30 dni. Prestan uklonilni zapor pa storilca ne oprosti obveznosti plačati globo (202. b člen ZP).

Uklonilni zapor za neplačilo glob lahko izreče samo sodišče. Sodišče lahko odredi uklonilni zapor po uradni dolžnosti ali na zahtevo sodnega ali upravnega organa, ki je naložilo globo. Obsojena oseba lahko vloži ugovor proti izrečenemu ukrepu uklonilnega zapora in zahteva, da se globa zamenja z nalogom za družbeno koristno delo. Ugovor obravnava isto sodišče, ki se lahko odloči za razpis glavne obravnave, če je treba ugotoviti finančni položaj obsojene osebe ali druga pomembna dejstva. Proti sklepu o zavrnitvi ugovora se lahko vloži pritožba.

Uklonilni zapor zaradi neplačila globe se ne sme odrediti, če je bila globa naložena s plačilnim nalogom, ki so ga izdali upravni prekrškovni organi, ali če je obsojena oseba mladoletna.

Spremenjene določbe Zakona o ustavnem sodišču (Uradni list, št. 51/2007), začetek veljavnosti 15. julij 2007, ki so omejile razpoložljivost ustavnih pritožb v zvezi z odločbami, izdanimi v postopkih o prekrških, na izjemne primere, ki zastavljajo pomembna ustavna vprašanja, se glasijo:

"55. a člen

(1) Ustavna pritožba ni dovoljena, če ne gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika.

(2) Šteje se, da ne gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika, kadar gre za posamične akte:

- izdane v sporih majhne vrednosti ...,
- če se z ustavno pritožbo izpodbija le odločitev o stroških postopka,
- izdane v sporih zaradi motenja posesti,
- izdane v zadevah prekrškov.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko ustavno sodišče v posebno utemeljenih primerih izjemoma odloča o ustavni pritožbi zoper posamične akte iz prejšnjega odstavka; za posebej utemeljen primer gre, če gre za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki presega pomen konkretne zadeve.

55. b člen

(1) Ustavna pritožba se zavrže:

– če ne gre za posamičen akt državnega organa, organa lokalne skupnosti ali nosilca javnih pooblastil, s katerim bi bilo odločeno o pritožnikovi pravici, obveznosti ali o pravni koristi,

– če pritožnik nima pravnega interesa za odločitev o ustavni pritožbi,

– če ni dovoljena, razen v primeru iz tretjega odstavka prejšnjega člena,

– če je prepozna;

...

(1) Ustavna pritožba se sprejme v obravnavo:

– če gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki je imela hujše posledice za pritožnika, ali

– če gre za pomembno ustavnopravno vprašanje, ki presega pomen konkretne zadeve.

..."

PRAVO

A. Kršenje pravice do ustne in javne obravnave po 6. členu

Pritožnik je navajal, da ni imel ustne in javne obravnave na sodišču, kar je kršitev njegove pravice do pravičnega sojenja po prvem odstavku 6. člena konvencije, ki se glede tega glasi:

"1. Vsakdo ima pravico, da ... o kakršni koli kazenski obtožbi zoper njega pravično in javno odloča ... sodišče ..."

1. Trditve strank

Vlada je trdila, da pritožnik ni vložil pritožbe v šestih mesecih, da 6. člen ni veljal za zadevne postopke in da je treba pritožbo šteti za nedopustno na podlagi točke b tretjega odstavka 35. člena konvencije. Podrejeno je vlada trdila, da je bil pritožnik deležen poštenega sojenja, kot ga zahteva 6. člen. Njegov primer je presojalo sodišče z neomejeno pristojnostjo.

Vlada tudi trdi, da obravnava v tej zadevi ni bila izvedena, ker ni bilo potrebe, da bi pritožnik ustno predstavil svoje trditve, ne pa zaradi strukturnega problema ali pomanjkljivosti v notranji zakonodaji. Poleg tega pritožnik ni zahteval, da sodišče zasliši kakšno pričó. Pritožnikove trditve v zahtevi za preizkus odločbe so se nanašale samo na pravna vprašanja, verodostojnost naprave za merjenje hitrosti, ki je bila uporabljena v njegovem primeru, in usposobljenost policista za njeno uporabo. Zadnji dve točki sta bili zlahka preverljivi na podlagi javno dostopne tehnične dokumentacije in policistovih potrdil o usposabljanju, kar je zaradi objektivne narave sodišče lahko ugotovilo brez obravnave. Poleg tega je imel pritožnik možnost odgovoriti na obtožbe med policijskim postopkom in tudi možnost preučiti spis zadeve.

Vlada je končno trdila, da so obravnave v prekrškovnih zadevah opravljene v primerih, pri katerih dejstva niso bila zadostno uveljavljena ali pri katerih obtoženec ni imel priložnosti odgovoriti na obtožbe, vložene zoper njega, med policijskim postopkom.

Pritožnik je trdil, da ga je obtožil in obsodil isti organ, to je policija, ter da je bila sodna presoja postopka neustrezna, zlasti zato, ker mu ni bila zagotovljena možnost ustne in javne obravnave. Zatrjeval je tudi, da je bil izpostavljen tveganju zaporne kazni zaradi obsodbe.

2. Presoja sodišča

Sodišče glede ugovora vlade v zvezi z veljavnostjo 6. člena ugotavlja, da je tak ugovor že zavrglo v zadevi *Flisar proti Sloveniji* (št. 3127/09, 25. in 26. odstavek, 29. september 2011). Sodišče ne vidi razloga, da bi v tem primeru odločilo drugače. Za postopek v pritožnikovi zadevi torej velja 6. člen.

Glede ugovora šestmesečnega roka Sodišče ugotavlja, da pritožnik ni kršil tega pravila. Pritožbo na Sodišče je vložil 21. marca 2008, kar je v šestih mesecih po tem, ko mu je bila vročena zadnja ustrezna odločba glede prekrška zaradi prekoračitve omejitve hitrosti (28. september 2007).

Sodišče meni, da ugovorov vlade glede uporabe točke b tretjega odstavka 35. člena ni treba preučiti, saj bi morala biti zadeva v vsakem primeru razglašena za nesprejemljivo iz spodaj navedenih razlogov.

Sodišče se sklicuje na ustrezna načela, ki so bila povzeta v odločitvi o zadevi *Suhadolc* (navedeno zgoraj). Ugotavlja, da se ta zadeva nanaša na skrajšani postopek na podlagi Zakona o prekrških v zvezi s prekrškom prekoračitve omejitve hitrosti, kot je določeno v Zakonu o varnosti cestnega prometa. V tem, da obsodba pritožnika temelji na dokazih, pridobljenih s tehničnimi sredstvi, namreč laserski napravi, ki je zabeležila hitrost vozila, je zadeva podobna zadevi *Suhadolc* (navedeno zgoraj). V zgoraj navedeni odločitvi se je Sodišče ob ugotovitvi, da obravnava ni bila potrebna, oprlo predvsem na dejstvo, da se je zadeva nanašala samo na tehnične vidike (prav tam in glej tudi *Berdajs proti Sloveniji* (dec.), 10390/09, 27. marec 2012). Vendar pa Sodišče ugotavlja, da je bil ta pritožnik, drugače od pritožnika v zadevi *Suhadolc*, izpostavljen tveganju zapora, če ne bi plačal globe. Grožnja take ostre sankcije bi lahko upravičeno zahtevala močnejše procesne garancije v prekrškovnih postopkih in Sodišče bi bilo zato nenaklonjeno zaključku, da se glavna obravnava v takih primerih šteje za nepotrebno samo zaradi narave prekrška. Ob upoštevanju tega Sodišče ugotavlja, da slovenska zakonodaja ni izključila možnosti razpisa glavne obravnave v primerih te vrste, ampak je to vprašanje prepustila presoji ustreznega sodnika (glej *Berdajs*, navedeno zgoraj, in *Flisar*, navedeno zgoraj, 39. odstavek). Preveriti je treba še, ali je v obravnavani zadevi sodnik uporabil svojo diskrecijsko pravico na način, skladen z zahtevami 6. člena.

Pri tem Sodišče ugotavlja, da je pritožnik vložil zahtevo za preizkus odločbe, ki je bila skoraj enaka zahtevi pritožnika v zadevi *Berdajs* (navedeno zgoraj). Ta zahteva ni vsebovala nobenih argumentov o vsebinskih elementih prekrška. Vsebovala je navedbo, da je pritožnik vozil v skladu s prometnimi predpisi, vendar brez podrobnosti, in splošno kritiko pravil glede skrajšanega postopka, ki ga je opravila policija, ter ugovor v zvezi z nekakšno nedoločeno merilno napravo in načinom meritve. Po mnenju Sodišča pritožnikova zahteva za preizkus odločbe ni izkazovala resničnega poskusa spodbijati ugotovitev policije in ni vsebovala ničesar, kar bi lahko zahtevalo ustno predstavitev trditev ali navzkrižno zaslihanje

prič. V teh okoliščinah Sodišče meni, da so domača sodišča kljub tveganju izreka uklonilnega zapora za pritožnika upravičeno upoštevala zahteve po učinkovitosti in ekonomičnosti ter se odpovedala ustni in javni obravnavi (glej smiselno *Jussila proti Finski* [VS], 73053/01, 42. odstavek, ESČP 2006-XIII, in *Berdajs*, navedeno zgoraj).

Glede na zgoraj navedeno je ta del pritožbe očitno neutemeljen in ga je treba zavrniti skladno s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

B. Druge pritožbe

Ob sklicevanju na 6. in 13. člen konvencije je pritožnik navajal, da je ustavno sodišče zavrnilo obravnavo njegove ustavne pritožbe in se pri tem sklicevalo na 55. a člen Zakona o ustavnem sodišču, ki pa je začel veljati po vložitvi njegove pritožbe. Navajal je, da mu je bila s sklepom ustavnega sodišča odvzeta pravica dostopa do sodišča in tako za nazaj (retroaktivno) kršene njegove pravice.

Poleg tega je pritožnik navajal, da je sodba, s katero je bil spoznan za odgovornega storitve prometnega prekrška, temeljila izključno na policijskem spisu, da priče niso bile zaslišane, da je bila kršena njegova pravica do domneve o nedolžnosti ter da v nasprotju s 6. in 13. členom konvencije ni imel možnosti pritožbe zoper sodbo Okrajnega sodišča v Slovenskih Konjicah. Nazadnje je pritožnik navajal, da je policija kršila njegovo pravico do svobode, saj naj bi ga ustavila brez poprejšnjega opozorila.

V nadaljnjih trditvah z dne 3. februarja 2009 se pritožnik pritožuje, da ni imel javne in ustne obravnave med postopkom, ki je zahteval odreditev ukrepa uklonilnega zapora zaradi neplačila globe, in da ni imel možnosti predstaviti dokazov v svojo korist, kar je kršitev 6. člena konvencije.

Glede pritožnikove trditve v zvezi z domnevno retroaktivnim učinkom novele Zakona o ustavnem sodišču pa drži, da naj bi v skladu z 38. členom novele (glej *Suhadolc*, navedeno zgoraj) nove določbe o sprejemljivosti pritožbe veljale za zadeve, ki že potekajo pred ustavnim sodiščem. Kljub temu se Sodišču ne zdi čudno, da se sprememba v merilih sprejemljivosti takoj uporabi v postopkih, ki že potekajo, in tudi ne dvomi, da so te zakonodajne spremembe namenjene legitimnemu cilju izboljšanja učinkovitosti ustavnega sodišča (glej smiselno *Brualla Gómez de la Torre proti Španiji*, 19. december 1997, 35.–39. odstavek, *Poročila o sodbah in sklepih* 1997-VIII).

Poleg tega ugotavlja, da se mora ustavna pritožba nanašati na zadevo s hujšimi posledicami za pritožnika ali pa izpostaviti pomembno pravno vprašanje, če naj bi bila sprejemljiva pred samo zakonodajno spremembo. Novela je navedla le vrste zadev, ki so se štete za zadeve brez hujših posledic za pritožnika, vendar je še vedno dovoljevala obravnavo pritožbe, če je izpostavila pomembno ustavno vprašanje, ki je presegalo določeni primer.

Poleg tega po ugotovitvah Sodišča nič ne kaže, da bi pritožnik po začetku veljavnosti novele Zakona o ustavnem sodišču, ki je bila objavljena v Uradnem listu, ne imel možnosti dodati nadaljnje trditve v podporo svoji pritožbi, če je menil, da bi bilo to v pomoč.

Glede na navedeno, glede na posebno naravo vloge ustavnega sodišča in postopkov kot celote Sodišče ugotavlja, da novela in način, kako je bila uporabljena v pritožnikovem primeru, nista okrnila samega bistva pritožnikove pravice do sodišča v smislu prvega odstavka 6. člena.

Glede pritožbe proti kršitvi jamstev poštenega sojenja v postopku v zvezi z odreditvijo zopora zaradi neplačila globe pa Sodišče meni, da ni treba ugotavljati, ali 6. člen velja za postopek odreditve uklonilnega zopora, ker je pritožnik v ugovoru domačemu sodišču zgolj spodbijal zakonitost policijskega postopka glede obtožbe prekoračitve dovoljene hitrosti, kar je popolnoma nepovezano z odreditvijo uklonilnega zopora zaradi neplačila globe. Sodišče ugotavlja, da v spisu ni nobenega podatka, da je bila pritožniku odvzeta možnost dati domačemu sodišču utemeljitve, pomembne za vprašanje odreditve uklonilnega zopora, kar bi sodišče nagnilo k izvedbi ustne obravnave.

Glede na zgoraj navedeno Sodišče ugotavlja, da so zgoraj navedeni očitki glede retroaktivnega učinka novele Zakona o ustavnem sodišču in postopka v zvezi z odreditvijo uklonilnega zopora zaradi neplačila globe neutemeljeni. V skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije se torej ti očitki zavrnejo.

Sodišče po obravnavi preostalih očitkov iz pritožbe glede na vse razpoložljivo gradivo in kolikor so očitane zadeve v njegovi pristojnosti, ugotavlja, da ti ne kažejo, da bi bili kršeni členi, na katere se je skliceval pritožnik. To pomeni, da je ta del pritožbe očitno neutemeljen ter ga je treba zavrniti skladno s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

Iz teh razlogov Sodišče soglasno

*razglaš*a, da je pritožba nesprejemljiva.

Claudia Westerdiek
sodni tajnik

Mark Villiger
predsednik